

[Lembourn.]

fald ikke tilstrækkelig sammenhæng i det 9-årige forløb, hvis man gennemfører det. Hvis man derimod har en 9-årig folkeskole, kan man planlægge uddannelsens udvikling sådan, at der hele tiden er nyt stof. Det kan man ikke i øjeblikket. Der bliver for mange gentagelser, og derfor får man skoletræthed, og derfor får man vanskeligheder med børnene. Jeg kan for så vidt ikke se andet, end at modstandernes argument er et argument for det modsatte af det, de står for.

Ud over fru Ellen Strange Petersens argumenter vil jeg gerne have lov til at føje et par til. Hvis vi skal gennemføre — det skal vi — en differentieret skole og valgfri fag, er det tvivlsomt, hvor meget der ville komme ud af det, hvis man kun havde et 7-årigt skoleforløb; så ville vi kun kunne arbejde med denne differentiering i 6. og 7. klasse og så igen klistre noget på for en 8. og en 9. klasse. Jeg er ikke sikker på, at resultatet ville blive særlig godt.

For dem, der er imod forlængelsen, og som taler om de vanskelige børn, må jo ønsket om differentiering være meget stærkt, for netop den differentierede undervisning og muligheden for valgfri fag gør, at man kan undgå disciplinkrise og undgå skoletræthed. Men hvis man har det standpunkt, må man jo også ønske, at vi kan lægge et forløb fra 6., 7., 8 og op til 9. klasse med en differentieret undervisning.

Endelig for det tredje: da vi diskuterede læreruddannelsen og vedtog den, fik vi indført et fag, som vi kaldte musisk pædagogik. Det vil altså sige, at vi nu snart begynder at uddanne nye seminarister, som skal anvende det kreative og det musiske i undervisningsmetoder. Det må betyde, at vi også skal have en musisk skole, ellers var der jo ikke nogen mening i at lave en sådan læreruddannelse. Og det betyder velsagtens, at i de første 5 år skal vi i højere grad end tidligere arbejde med de kreative fag og udskubbe en del af færdighedsfagene til senere år. Men hvis vi kun havde en 7-årig folkeskole, ville det jo betyde, at man i 2 år, 6. og 7. klasse, skulle nå alt det, som man måtte skubbe ud, og det ville føre til et meget ubehageligt sammenpres af lektiestof. Derfor må konsekvensen af, at folketinget har vedtaget denne læreruddannelse, være et længere skoleforløb.

Til sidst vil jeg gerne appellere til ministeren om at prøve at gøre noget ved det alt for store lektiepres, som hviler på børnene i dag. Stoffet er presset sammen på en sådan måde, at børnene i dag har længere arbejdstid end nogen anden gruppe her i samfundet. Mange børn har op til 60 timers arbejdsuge. Det er urimeligt. Hvis man skal undgå et sådant lektiepres, må også det tale for, at man får et længere skoleforløb end 7 år. Skal vi dertil have den lørdagsfrihed, som vi før eller senere får, og skal vi have den vinterferie, som man er begyndt at eksperimentere med mange steder, i den sidste uge i februar — og jeg er en stor tilhænger af begge dele — så møder vi også dér et nødvendigt krav om at forlænge skoletiden ud over de 7 år. Derfor vil jeg gerne ligesom mit partis ordfører, fru Ellen Strange Petersen, kraftigt opfordre regeringen til at gennemføre en 9-årig folkeskole og i øvrigt tilføje, at jeg personlig har den opfattelse, at ikke engang den 9-årige er nok; vi skal engang nå frem til en 10-årig folkeskole.

Meta Ditzel: Som en af dem, der kender en del til skolens problemer indefra og har stillet sig noget skeptisk med hensyn til udvidelse af undervisningspligten, må jeg udtale min anerkendelse af det arbejde, som har ført til den nu foreliggende betænkning. Den peger på gode muligheder for løsning af de problemer, der knytter sig til de ældste elever. En del af den modstand, man har sporet, også til en vis grad fra forældreside, skyldes sikkert, at man ikke har skelnet mellem skole- og undervisningspligt. Man må ønske, at den nye debat om problemet vil brede sig, så vi i de kommende måneder får en hel del drøftelser ude omkring i landet med og mellem forældrene.

Jeg finder det meget værdifuldt, at man henviser til fortsættelse i ungdoms-, efter- og ungdomskostskoler. Men jeg vil gerne pointere, at det er meget vigtigt, at det bliver på samme økonomiske betingelser som fortsættelsen i 8.-9. klasse; ellers vil det måske netop afholde de elever, der trænger mest til miljøforandring, fra at komme på efter- og ungdomsskolerne.

Jeg har noteret med særlig glæde, at der tales om dispensation, som åbner mulighed for, at en elev kan gå ud i det praktiske